

Grafika Komputerowa

Laboratorium I

Kazimierz Wojciechowski

19.10.2017

Klawiszologia

Zdecydowałem się na obsługę wszystkich zdarzeń z poziomu adaptacyjnego menu kontekstowego. Polecenia grupuję według nazw wielokątów. Następnie według kategorii klikniętego obiektu (czyli wielokąt, wierzchołek albo segment).

Algorytm

Założenia i ograniczenia

Zakładam, że nowe położenie wierzchołka jest możliwe do osiągnięcia. Oznacza to, że model spełni żądanie wytedy i tylko wtedy, gdy nowe położenie idealnie (co do epsilon np. 2^{-10}) spełnia żądanie oraz nie nagromadziło się zbyt dużo błędów numerycznych podczas rozwiązywania wstecz.

Z tego powodu m.in. trudno jest spełnić żądanie dla krawędzi z ograniczeniem w bezpośrednim sąsiedztwie usztywnionego wierzchołka.

Pomysł

Algorytm odpowiednio uogólnia pewne pole powierzchni reprezentujące wszystkie możliwe punkty do osiągnięcia. Pole jest początkowo pierścieniem o zerowych promieniach i o środku pokrywającym się z położeniem nowego żadanego punktu. Następnie algorytm pogładowo uogólnia pole według reguł:

1. Pierścień uogólniony o stałą odległość uogólnia się na pierścień
2. Pierścień uogólniony o poziomą/pionową linię uogólnia się na pas
3. Pas uogólniony o stałą odległość uogólnia się na pas
4. Pas uogólniony o poziomą/pionową linię uogólnia się na pas

Następnie przechodząc kolejno po krawędziach uogólniam pola powierzchni i na bieżąco sprawdzam czy kolejny wierzchołek nie zawiera się przypadkiem w dotychczas wyznaczonym polu. Algorytm kończy uogólnianie dopóki nie znajdzie zawierającego się wierzchołka.

Gdybyśmy napotkali wierzchołek sztywny nienależący do pola lub gdybyśmy potrzebowali zmienić więcej niż ile wynosi liczność wierzchołków, to istniałyby wierzchołki którym przypisujemy dwa różne położenia (jedno wyznaczone idąc zgodnie z ruchem wskazówek zegara, a drugie położenie wyznaczylismy idąc

przeciwnie do ruchu wskazówek zegara). Takie sytuacje nie mają rozwiązania.

Wyznaczysz pierwsze wierzchołki należące do pól wystarczy nastrajać wierzchołki wracając to wierzchołka głównego. Nastrajamy wybierając najbliższy (prawidowy) rzut lub najbliższe przecięcie wcześniejszego pola wraz z polem generowanym przez odpowiedni segment (czyli okrąg lub linia)

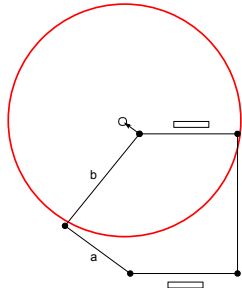
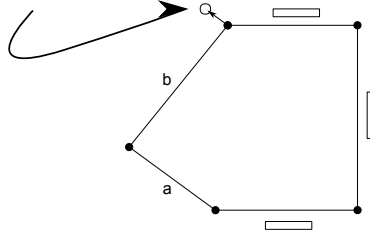
W przypadku wieloznaczności możemy wybierać albo punkt leżący najbliżej poprzedniego położenia albo np. punkt dla którego błąd numeryczny będzie miał najmniejszy moduł (niestety powoduje to niekomfortowy efekt niezdecydowania algorytmu).

Teoretycznie taki proces ma oczywiście rozwiązanie, ale kumulujące się błędy numeryczne czasami prowadzą do rozstrajania się pól i nie można już znaleźć rozwiązania.

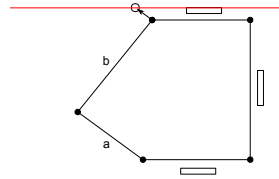
Aby wymusić na krawędzi relację pozostania poziomej, pionowej lub o konkretnej długości wystarczy, że wyśle żądanie, aby jeden z wierzchołków pozostał na swoim miejscu. W ten sposób algorytm dostosuje odpowiednio drugi koniec krawędzi w taki sposób, aby pierwszy wierzchołek właśnie pozostał na swoim miejscu.

Chciałbym wzbogacić niedoskonały opis algorytmu chociażby przykładem jego działania:

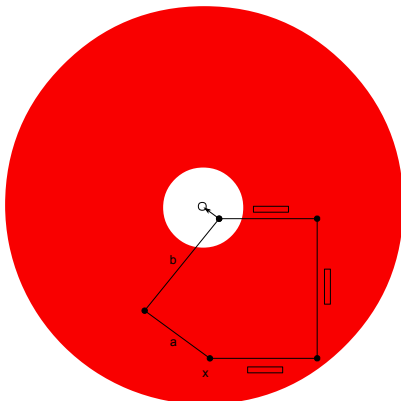
wierzchołek główny (żądany)

uogólniamy punkt do pierścienia, który okazuje się być okręgiem

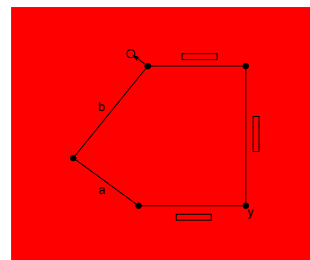

uogólniamy punkt do poziomego pasu o zerowej wysokości

uogólniamy pierścień do kolejnego pierścienia (uogólnianie pierścieni jest podchwytiliwe)

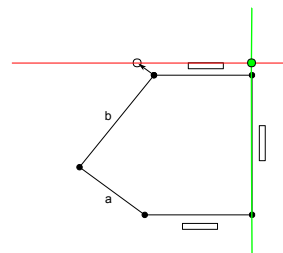
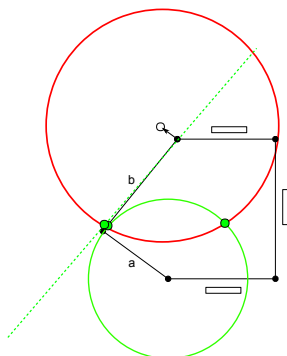
wierzchołek x znajduje się w pierścieniu

uogólniamy poziomą linię w pas o nieskończonej szerokości i wysokości

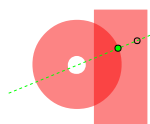
wierzchołek y znajduje się w pasie

wierzchołek y jest "dalej" niż x (dla algorytmu wystarczy nawet by y był wręcz równy x)

znajdujemy przecięcie wcześniejszego pola z obecną linią i otrzymujemy (w tym przypadku jedyny) punkt przecięcia (także punkt rzutowania). W ten sposób cofamy się rekurencyjnie licząc rzutując i przecinając aż do wierzchołka głównego rozłącznie

spośród wielu przecięć pierścieni oraz rzutów jest jeden, widoczny najbliższy kandydat. Na okręgach nie widać dlaczego rzutowanie ma sens (tym bardziej, że nie leży na zielonym pierścieniu), ale w przypadku przecięcia pierścienia z pasem staje się ten punkt istotny w rozważaniach

w przypadku braku nagromadzenia się błędów numerycznym wierzchołek główny zostaje bezkonfliktowo przeniesiony na żądane miejsce

Pomysły na dalszą optymalizację

W interpreterze Javy nie zauważyłem szczególnej różnicy gdy w algorytmie Bresenhama użyję instrukcji warunkowych, czy też uniknę instrukcji warunkowych stosując sztuczki w duchu strony internetowej [Stanford Bithacks](#). Ciekawi mnie czy eliminacja zjawiska *branchingu* procesora skutkowałaby wzrostem czy spadkiem wydajności w przypadku projektu c++.

Aby zminimalizować kumulowanie się błędów numerycznych uważam, że można by spróbować zastosować metodę Halley'a (lub wielowymiarową metodę Newtona) za każdym razem podczas wyznaczania przecięcia np. pierścienia z innym pierścieniem. Na przykład:

$$f_n(x) := (x - a)^2 + (y_{n-1} - b) - R^2 = 0$$

$$g_n(y) := (x_{n-1} - a)^2 + (y - b) - R^2 = 0$$

W ten sposób wyznaczone numerycznie *rozwiązanie* było by zwyczajnie dobrym punktem początkowym dla metody numerycznej znajdującej prawdziwe rozwiązanie.